

PRENUMERATA

Kurjera warszawskiego (wraz z codziennym bezpłatnym wydaniem porannym):
Rocznie rs. 9, półr. rs. 4 k. 50, kwart. rs. 2 k. 25, mies. k. 75.
Za odnośnienie do domu w Warszawie dopłaca się miesięcz. k. 5.
Opłata za przesyłkę i kosztą ekspedycji bezpłatnego wydania porannego na prowincję i do Ces. wynoszą: rocznie rs. 3, półr. rs. 1 k. 50, kwart. k. 75, mies. k. 25.
Za granicą (z przesyłką jednorazową) miesięcz. rs. 1 k. 50.
Oddzielna przedpłata na jedno tylko wydanie Kurjera przyjmowana być nie może.

KURIER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY SZÓSTY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem; w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

Redakcja, administracja i drukarnia na placu Teatralnym nr 9.—Telefonu nr 126.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garbontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., za każdy następny raz 20 kop.
Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop.
Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petitowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.
Małe ogłoszenia: za jeden wiersz pierwszy raz 2 kop., za każdy następny raz 1½ kop.
Ogłoszenia do Kurjera warszawskiego przyjmuje także Rinnro ogłoszeń Rajchmana i Frenckera ulica Senatorska nr 18.

W dniu jutrzejszym odbędą się nabożeństwa z zupełnym odpustem, wystawieniem N. Sakramentu, kazaniami i procesjami, odłożone z dnia 25-go b. m., na pamiątkę nawrócenia św. Pawła apostoła w kościołach: św. Krzyża i św. Anny (po-bernardyńskim), w kościele zaś św. Karola Boromeusza na Powązkach odpust miesięczny.

Jutro, jako w ostatnią niedzielę bieżącego miesiąca, odprawiona będzie o godzinie 9-ej zrana w kościele św. Marcina (po-augustjańskim) solenna wotywa bractwa Pocieszenia Matki Boskiej przed jej ołtarzem.

W kościele parafjalnym N. Panny Marji odprawiona będzie jutro o godzinie 9-ej zrana uroczysta wotywa w kaplicy Matki Boskiej Szkaplerznej.

Jutro w kościele św. Krzyża po ukończonym nabożeństwie odbędzie się w ławie przed zakrystją sesja wpisowa i składkowa bractwa tegoż tytułu.

Przegląd polityczny.

Wczoraj w sejmie pruskim toczyły się w dalszym ciągu rozprawy nad postawioną na porządku dziennym przez ks. Bismarka i wyjaśnianą ze wszystkich punktów widzenia sprawą polską.

Obecnie wypada nam jeszcze tylko podać dokładną osnovę dwóch wniosków, służących za podstawę obradom sejmowi pruskiemu.

I. Wniosek dra Achenbacha.
Izba uchwała, iż w uznaniu prawa i obowiązku rządu pruskiego do podjęcia obrony niemiecko-narodowych interesów w prowincjach wschodnich

1) wyraża zadowolenie swoje z tego, iż w naj-

wyższej mowie tronowej zapowiedziane zostały pozytywne zarządzenia, celem ubezpieczenia bytu i rozwoju ludności i kultury niemieckiej w tych prowincjach;

2) oświadcza gotowość przyznania rządowi potrzebnych środków dla wprowadzenia w życie tych zarządzeń, zwłaszcza na polu szkolnictwa i ogólnej administracji, tudzież osiedlania niemieckich rolników i włościan w tych prowincjach.

II. Wniosek dra Windthorsta.

Z uwagi, że nie jest rzeczą właściwą: 1) zgadzać się naprzód już na nieznane jeszcze i tylko zaznaczone dotąd ogólnie zarządzenia królewskiego rządu; 2) tudzież dla wykonania tych zarządzeń uchylać środki bez ograniczenia,

sejm przechodzi nad wnioskiem dra Achenbacha i towarzyszy do porządku dziennego.

Komisja parlamentu niemieckiego, której przekazany został w swoim czasie wniosek ks. dr. Jazdzewskiego i towarzyszy w sprawie używania języka polskiego w sądownictwie, uchwalila w dniu 27-ym b. m. 10-ciu głosami przeciw trzem zalecił pełnej izbie zmianę art. 187-go ustawy o postępowaniu sądowym w sposób następujący:

„Jeżeli rozprawa sądowa toczy się przy udziale osób niewładających językiem niemieckim, powinien być dopuszczonym tłumacz.

Prowadzenie drugiego protokołu w obcym języku nie jest dopuszczonem. Wszakże, o ile wedle przepisu prawa, protokół powinien być odczytany lub do odczytania udzielonym osobom interesowanym, powinny wnioski i oświadczenia, złożone w obcym języku, w tymże języku wpisane być do protokołu lub też doń dołączone; toż samo stosuje się do rotty przysięgi, składanej przez osoby nie władające językiem

niemieckim, tudzież do wniosków prokuratury i obrony, których znajomość dla stron interesowanych jest niezbędną.

W odpowiednich wypadkach powinno być do protokołu dołączone tłumaczenie, uwierzytelnione przez tłumacza.”

Peter Lloyd donosi w liście z Filipopolu co następuje: „Podczas toczących się bitw pod Sliwnicą w d. 19-ym listopada z. r. uchwalila opozycja bułgarska na zebraniu w Sofji: 1) książę ma być z tronu złożonym; 2) należy prosić państwo opiekuńcze o objęcie protektoratu nad Bułgarią; 3) gabinet się obala, a wprowadza w jego miejsce rząd prowizoryczny; 4) z Serbią zawiera się pokój i przyznaje się jej wynagrodzenie. Metropolita Klemens z Tirnowy miał księcia do abdykacji nakłonić. Metropolita odmówił, a zwycięstwo popsuło opozycji szyki. Książę dostał języka, przybył na dwie godziny, swoje kosztowności w poselstwie austriackiemu umieścił, zostawił odpowiednie zlecenie i wrócił na plac boju. Ex-minister Cankow, przewodca opozycji, oświadczył niedawno głośno: idea unji pozostała tylko w mózgu księcia; programem opozycji jest: zajęcie Bułgarii przez państwo opiekuńcze, zawieszenie konstytucji.”

Br. Z.

PROCES POLITYCZNY.

(Sprawozdanie telegraficzne Agencji północnej.)

Prawiełstwiennyj wiestnik zamieszcza następny komunikat urzędowy:

„W r. 1878-ym w kraju Przywiślańskim wykryte pierwsze ślady usiłowań propagandy socjalno-rewo-lucyjnej wśród robotników, a od roku 1883-go taj-

PRAWO MALTHUSA.

OBRAZEK

Wiktora Gomulickiego.

(Dokończenie.)

Spokojnym krokiem przystąpił do trumienek, poprawił świecę w lichtarzu, poprzysuwał doniczki z kwiatami, i odstąpiwszy parę kroków, przyjrzał się zdaleka czy wszystko w porządku.

Jakaś nędzna, na chłodzie podwórzowym przeziębła mucha wleciała do izby i pofruwawszy ciężko nad obiema trumienkami, siadła wreszcie na zsiniałych usteczkach dziewczynki.

— Ach ty! — wykrzyknął z pasją Kozik — będziesz mi moją Ewie gryzła!

I czempredziej odgonił muchę z umarłej, a potem dopóty biegał za nią po izbie, aż zziębła i przelekła znówu na podwórko wypadła.

— Gdzież żona? — spytał.

— Jakto? — rzekł, rozszerzając oczy z podziwieniem — albo pan nie wie? Siedzi u Piórzekich, przy Jadwini...

— Więc i Jadwisia chora?

— Ściągnął brwi z widocznym gniewem, i zamiast odpowiedzi mruknął pod nosem:

— Cóż to za tępy naród... nie rozumie!...

Potem rzekł głośno:

— Chodźmy do ogródka... tu strasznie gorąco...

W rzeczywistości zaś w otwartej izbie panował chłód dotkliwy.

Wyszli.

Zmierzył już padał i ogródek miał minę rozpa-

czliwie smutną i nędzną. Krople deszczowej wody stały na wszystkich listkach, które jeszcze nie zdą-

żyły opaść; wilgoć i zbutniałość dobywały się z roz-

mokłej ziemi. Gdy Kozik otworzył furtkę, kilka kur-

chudych i obłożonych, z głośnym trzepotem zerwało się z gąszi i uciekło w krzaki.

— Trzyma się! patrz pan, że się trzyma! — to by-

ły pierwsze słowa Kozika, który przedewszystkiem zwrócił oczy na wierzchołek starej jabłoni.

— Bo widzi pan — dodał tajemniczo — z tą gąszią to jest cała historia... Dziś rano powiedziałem sobie tak: jeżeli gąść do jutra nie spadnie, to znak, że Jadwisia będzie żyła, a jeżeli zaś spadnie, to...

Nie dokończył i spojrzał na mnie bystro, a oczy jego wydały mi się błyszczące martwo, jak szkło przepalone na słońcu.

Checiałem odezwać się z kilkoma słowami pociechy, okazać zwykłe w takich razach współczucie.

— Panie Kozik — rzekłem — prawda, że dotknęło cię wielkie nieszczęście, jednakże...

Nie dał mi dokończyć i przerwał niecierpliwie:

— Co znówu! Lepiej niech mi pan powie, czy wedle pańskiego rozumienia jest piekło, czy też nie ma piekła?

I nie czekając na odpowiedź, dokończył zuchwale:

— Bo ja tam w żadne piekło nie wierzę!

Stanął na środku uliczki, rozmięklej od deszczu, nogi szeroko rozsunał, wziął mnie za guzik od palto-

ta i mówił:

— Ja wiem co pan sobie myśli. Pan myśli: mam przed sobą durnego krawczykę, który akurat tyle tylko wie, że spodnie inaczej się kraja jak surdut, a surdut inaczej jak kamizelka. Otóż właśnie, że nie! Ten Kozik, który przed panem stoi, inny jest zupełnie od tamtego Kozika, którego pan znał. Jeden jedyny tydzień przerobił go do szczeru, wyrzucił na nice, wyrzucił, przypasował, odświeżył z wierzchu i pod spodem, zmienił krój, poprawił robotę, jednem słowem zrobił nowego Kozika, który do dawnego tak jest podobny, jak pięść do nosa.

Zatrzymał się i topiąc we mnie wzrok badawczy (a oczy wciąż miał szklane) spytał:

— Niech też pan zgadnie, co ja przez ten tydzień robiłem?

I swoim zwyczajem sam zaraz odpowiedział:

— Rozmyślałem.

Potem mówił spokojniej:

— Inni desperowali, latali po doktorów, do apteki, po księdza, po stolarza... a ja usiadłem sobie spokojnie w kąci i — rozmyślałem. Latałbym i ja pewnością z innymi, gdyby to nie spadło tak raptem.

Ale gdy mnie w nocy obudził krzyk żony i gdym to zobaczył, zapiekło mnie strasznie w piersiach i głowie i zaraz usiąść musiałem. Na jedną chwilę pociemniało mi we łbie jak w kominie, ale zaraz zrobiło się jasno... i już ciągle jest jasno...

Zamrugał filuternie oczami i mówił dalej:

— Zrozumiałem ja teraz, proszę pana, wiele rzeczy, na które wpierw byłem głupi. Bo co to jest ten przykład Pan Bóg? Albo co to jest człowiek? Człowiek idzie do Pana Boga w służbę, tak zupełnie jak czeladnik do majstra. Więc dopóki majster jest dobry, płaci regularnie, wypełnia co przyrzekł, wszystko idzie porządkiem i czeladnik chwali go a pracuje jak się patrzy. Ale kiedy majster odbiera co dał i jeszcze po łbie wali, to wtenczas, proszę pana, kwita ze służby!

Czekał, czy co na to nie powiem, a gdym milczał, rzekł przekonująco:

— Już ja to sobie wszystko dobrze rozważyłem...

Następnie zapuścił się w długie rozprawy i dowodzenia, które nazwaćby można było filozoficznymi, gdyby nie to, że do żadnego ze znanych filozoficznych systematów nie pasowały. Przytem, choć w nich tu i owdzie błyskała myśl jaśniejsza, w ogóle jednak były dziwnie pogmatwane i niezrozumiałe.

Ciemno już było, gdyśmy wrócili do izby...

Kozik szedł śmiałym krokiem, ale na progu zawahał się, jakby go coś wpuścił do środka nie chciało.

Wszedłszy, rzucił krótkie ale przenikliwe spojrzenie na dzieci (których twarze z białych jak opłatek poczynaly stawać się już bursztynowo-żółte) i popędził czempredziej do swego stołka przy oknie.

Usiadł i wzrok wyteżył w ogródek, usiłując przebić nim coraz bardziej gęstniejące ciemności.

I tak się w ciemności te zagłębił, że nie spostrzegł nawet, gdy mu rękę ścisnął na pożegnanie.

Z pośpiechem opuściłem domek, ongi tak wesoły, unosząc ze sobą dziwne przynębanie ducha.

Zwłaszcza stan Kozika przejmował mnie niepokojem.

Myślałem, że dla człowieka tego byłoby stokrój lepiej, gdyby tłukł czołem o mury, zanosząc się od głośnego płaczu i włosy rwąc sobie na głowie...

ne kółka zmierzały do wytworzenia ze swoich przedstawicieli coś naksztalt organizacji centralnej, a za cel ruchu postanowiono odrodzenie Polski w tym celu w Warszawie i w tych głównych miastach rosyjskich, gdzie w znacznej liczbie mieszkają polacy, uformowane zostały gminy seccjalno-rewolucyjne, które wysyłały swoich delegatów do rady opiekuńczej robotniczej. Mający swoje siedzisko w Warszawie sąd miał rozbić spory między robotnikami i ich pryncypałami i wydawać postanowienia w formie ostrzeżenia, a nawet i wyroków śmierci. Niebawem jednak wskutek aresztowania głównych agitatorów organizacja się rozpadła, a ze szczątków jej utworzyło się kilka kółek, z których wyłoniła się grupa kierująca, a ta ze współudziałem przedstawicieli kółek robotniczych tak zwanego komitetu robotniczego dała początek stowarzyszeniu socjalno-rewolucyjnemu pod nazwą Proletariat. Za udział w tem stowarzyszeniu pociągniętych było do śledztwa 200 osób. Z ich liczby 29, jako najwinniejsi, oddani zostali pod sąd wojenny, inni zaś zostali ukarani w drodze administracyjnej.

Sąd uznał, że I-sze stowarzyszenie Proletariat miało na celu obalić w Rosji istniejący porządek państwowy, społeczny i ekonomiczny, i do tego dążąc uciekało się do propagandy ustnej i piśmiennej, zmierzającej do jawnego nieposłuszeństwa najwyższej władzy, urządziło tajną drukarnię, wydawało gazetę *Proletariat*, zorganizowało kasę i perjodyczne pobyory oraz wypłaty, a posiadając w swoim rozporządzeniu rewolwery, kindzaly, a pomiędzy niemi także zatrute kastety i trucizny, działało środkami terrorystycznymi, skazując za pośrednictwem swojego komitetu centralnego podejrzanych o zdradzenie stowarzyszenia, a także osoby urzędowe na śmierć, i wyroki te wprowadzało w wykonanie, rezultatem czego był cały szereg zamachów morderczych;

II) Rzeczone stowarzyszenie weszło w r. 1883 im z partją rewolucyjną „Narodnej woli” w porozumienie, ujęte w formie dowodu piśmiennego, na mocy czego, między innymi, jeden z członków „Proletariatu” spełniał obowiązki delegata „Narodnej woli”. Najczynniejszym kierownikiem okazuje się szlachcic Stanisław Kunicki, który ukrywał się w mieszkaniu byłego sędziego pokoju w Warszawie, Bardowskiego. Kunicki był właśnie takim agentem „Narodnej woli”, odbywał podróże w celach zbrodniczych, założył za granicą rewolucyjną gazetę „Walka klas”, zorganizował bojową drużynę, był głównym inicjatorem dokonanych przez „Proletariat” morderstw i

zamachów. I tak wyroki zamordowania Helszera i Skrzypeczyńskiego nie tylko że zostały sporządzone przez Kunickiego w mieszkaniu Bardowskiego, ale przez pełnomocników czuwał nad ich wykonaniem. Kunicki został aresztowany w mieszkaniu Bardowskiego, które było miejscem przestępnych zgromadzeń, służyło za skład majątku rewolucyjnego i za kryjówkę dla agitatorów partji. W mieszkaniu Bardowskiego, prócz proklamacyj rewolucyjnych i innych utworów tajemnej prasy, znaleziono pieczęcie tajemnych kółek, reprodukcje pieczęci rozmaitych instytucyj rządowych i społecznych, tajemną korespondencję członków stowarzyszenia, rękopisy i programata komitetu centralnego, oraz sekretne porozumienia z partją „Narodnej woli” i własnoręczną proklamację do wojskowych, nadzwyczaj podżegawczej treści.

Zajmując się zbrodniczą propagandą wśród wojskowych, Bardowski zapoznał się z kapitanem inżynierji Mikołajem Luri, który przez pośrednictwo Bardowskiego wszedł w stosunki z rewolucjonistami, zaopatrzył Kunickiego w pieniądze na podróż za granicę i różnemi czasy dawał członkom „Proletariatu” pieniądze na cele rewolucyjne.

Mieszczanin Pietrusiński wykonał wyrok na robotniku Helszerze, mieszczanin Ossowski na konduktorze Skrzypeczyńskim, a mieszczanin Szmaus dokonał zamachu morderczego na robotniku Siremskim.

Wymienieni wyżej sześciu zostali w d. 6-ym grudnia skazani na karę śmierci.

Druga kategoria oskarżonych składa się z 8-iu osób, należących do liczby założycieli „Proletariatu” i bezpośrednio uczestniczących w propagandzie między robotnikami. Jeden z nich, Rechniewski, w charakterze członka komitetu centralnego, werbował również współników w pośród uczącej się młodzieży, a drugi, Janowicz, stawiając przy aresztowaniu go zbrojny opór, strzelał z rewolweru do oficera policyjnego i zadał ciężkie rany agentowi policyjnemu.

Wymienione 8 osób, oraz 11 innych zostały skazane na zesłanie do ciężkich robót na 16 lat.

Z liczby tych ostatnich szlachcicowi Adamowi Sieroszewskiemu udowodniono, że doręczył zabójcom Skrzypeczyńskiego wyrok komitetu centralnego i uczestniczył w przygotowaniach do wysadzenia w powietrze biura dwaj sądowni warszawskiej.

Następnie dwaj skazani zostali na ciężkie roboty, jeden na lat 10 i miesięcy 8, drugi na lat 8.

Nareszcie podporucznicy Igelstrom i Sokolskij, którym udowodniono, że przez pośrednictwo Lurego,

Bardowskiego, Kunickiego i innych nabywali za pieniądze wydawnictwa rewolucyjne i dopomagali do ukrywania niektórych agitatorów rewolucyjnych, zostali skazani na osiedlenie w oddalonych miejscowościach Syberji.

Przy zatwierdzaniu wyroku złagodzone zostały kary, wielu skazanym na ciężkie roboty skrócono pierwotnie oznaczone terminy, lub skazanym na ciężkie roboty zamieniono tę karę na zesłanie do najodleglejszych miejsc Syberji, a Sokolskiego i Igelstroma postanowiono zesłać na mieszkanie na Syberję według 1-go stopnia paragrafu 31 ustawy karnej.

Najjaśniejszy Pan najmiłościwiej rozkazał raczyli kapitanowi Luri i włościaninowi Szmausowi darować życie i zamienić karę śmierci na zesłanie do ciężkich robót na 20 lat.

Wyrok sądu wojennego został spełniony w dniu 16-ym stycznia.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— Wobec ciągłego powiększania się sieci kolei żelaznych, eksploatowanych przez rząd, między biurem kontroli państwa i ministrami finansów i komunikacyi niedawno nastąpiło porozumienie co do zaprowadzenia nowego systemu asygnowania sum na bieżące i nadzwyczajne wydatki kolei żelaznych rządowych.

— W połowie przyszłego miesiąca odbędzie się doroczne zgromadzenie uczestników stowarzyszenia spożywczego „Merkury”. Członkowie, chcący wystąpić z wnioskami, mogą je składać do dnia 10-go lutego.

— Zeszłoroczne dowody składkowe Towarzystwa zachęty sztuk pięknych z dniem jutrzejszym utracą wartość jako bilety wolnego wstępu na wystawę. Od poniedziałku będą ważne tylko dowody składkowe na rok 1886-ty.

— W uzupełnieniu podanej dzisiaj rano wiadomości o deklaracji pp. Ludwika Górskiego i Jana Zawiszy w przedmiocie dostarczenia funduszu na restaurację pomnika króla Zygmunta III-go dodać winniśmy, iż deklaracja ta złożoną została przez wspomnianych obywateli w imieniu ich własnym oraz innych jeszcze ofiarodawców.

— W gronie duchowieństwa djecezi sandomierskiej zaszły następujące zmiany: ks. Tomasz Sokalski, administrator parafji Mnin, mianowany drugim są-

III.

W karnawale zdarza się nierzadko późną nocą powracać do domu.

Jednej z takich zmarnowanych nocy, spędzonych bez pożytku dla świata i bez uciechy dla siebie, biegłem prędkiem po ośliziłym chodniku. Podwala, zaciśniętą szczelnie futro, gdyż mróz był silny.

Gdy wymijał jakąś podręczną, o czerwonych firankach bawiarę, drzwi jej otworzyły się z trzaskiem, i wypchnięto z nich na ulicę trzech hałasujących strasznie biesiadników.

Właściwie dwaj tylko z nich hałasowali, trzeci bowiem, z podniesionym kołnierzem od paltota i w pomiętym cylindrze, na bakier zasadzonym, perorował coś do tamtych, z przejęciem wprowadzając lecz spokojnie.

- Patrzcie go!—szynkarz! parzygnat!
- Wytłuc mu szyby kamieniami!
- Jak on śmie porządnym ludzi rozbijać!
- Noga moja już tu nigdy nie postanie.
- Ani moja.

Tak wykrzykiwali, pięściami zaciśniętymi wymachując, tamci dwaj, w których, od pierwszego spojrzenia, poznawało się pospolitych haraburdów knajpianych.

Trzeci, nielepiej od nich wyglądający, oparł się plecami o słup latarni i prawil coś monotonnym i prawie poważnym głosem, czego tamci wcale nie słuchali. Ręce trzymał w kieszeniach i tylko prawem ramieniem podrzucał od chwili do chwili nerwowo.

Ta sprzeczność gwałtowności i spokoju, pijanych wybuchów i nietrzeźwej również powściągliwości uderzyła mnie. Przystanąłem na chwilę na chodniku — do czego skłoniło mnie także i to, że głos rozprawa-ającego wydał mi się znajomym.

I nie omyliłem się...

Był to Kozik w swej własnej osobie.

Gdy mu się zdaleka przyglądał, jeden z krzykaczy chciał wszcząć ze mną awanturę.

— A pan tu co? — wrzasnął, przysuwając się do mnie tak blisko, że poczułem na twarzy oddech jego, wstrętne gorący i spiryтусem przesiąkły.

Ale w tej chwili Kozik zwrócił na mnie spojrzenie, które z początku błędne, raptem nabrało przenikliwości i zaiskrzyło się mocno.

— Odstap! — rzekł do napastnika rozkazująco — to... przyjaciel!

Wyciągnął rękę z kieszeni i chciał podejść do mnie, ale nogi się pod nim zachwiały, zatoczył się i musiał znowu szukać oparcia w słupie latarniowym.

— Dobry wieczór, panie akademiku... dobry wieczór—mówił, wyciągając do mnie zdaleka trzęsącą się rękę.

Zbliżyłem się i wówczas dopiero dostrzegłem, że Kozik miał twarz chorobliwie obrzękłą, bladą i piętnami kilku sińców naznaczoną, i że w ogólności wyglądał bardzo nieszczęśliwie.

Mimo to, na mój widok uśmiechnął się (przyczem zaczętniały mu w ustach szczyrby po kilku nieobecnych zębach) i przymrużając znacząco lewe oko — rzekł:

— Wie pan? już u tamtego majstra nie służę... Co mi potem!

Jeden z kompanów usłyszał te słowa.

— Co też pan Marcel wygaduje! — wtrącił z głupowatym uśmiechem. — U jakiego znów majstra? Przecież pan Marcel sam jest majster!

Kozik, nie odwracając się do niego, dodał ciszej: — To są kpy... nie nie rozumieją... ale pan akademik mnie rozumie, nieprawda?

Przytaknąłem, i spytałem jak mu się powodzi?

— Doskonale—odrzekł, powstrzymując czkawkę. — Jestem sam, wolny, swobodny, jak ten wiat w polu. Kiedy chcę, pracuję; kiedy chcę, bawię się... ot co! Mieszkam sobie na Piwnej, na czwartym piętrze. Wysoko bo wysoko, ale kto mój przyjaciel, to mnie i tam znajdzie. A innych bierz diabli! Robię niewiele, bo szkoda zdrowia. Głównie szyję dla jednego żydka, co ma sklep z tandetą na Wołowie. Człowiek bardzo myślący, i nawet dosyć charakterny...

— A żona?—spytałem.

— Żo-ona? — powtórzył przeciągle. — Niech się pan spyta w bractwie u Panny Marii; tam o niej lepiej wiedzą. Podobno chodzi do prania, bielizny starą lata, a prztem modli się... ojoj! jak się modli. Zresztą, co mi tam do żony. Spółka rozwiązana.

— Jaka spółka?

Kozik znowu oko przymrużył i ramieniem szarpnął.

— Widzi pan, ja teraz nabrałem takiego przyzwyczajenia, że wszystko biorę na rozum. Bo rozum.

proszę pana, to grunt. Więc też, jak się to tam na dawnym mieszkaniu zakotłowało, a potem uciekło, i ja sam z żoną zostałem, takem robotę na bok odłożył i rozmyślałem sobie o różnych rzeczach, a także i o małżeństwie. I wyrozumiałem wtenczas bardzo dobrze, że małżeństwo, to jest nie więcej, tylko spółka. Jak interes idzie porządkiem, to się spółka trzyma, ale jak już nie ma nic do roboty, to spółnicy się rozchodzą; ja na lewo, ty na prawo, i basta!

— Więc rozłączyłeś się pan z żoną?

— Mówię panu, że spółka rozwiązana.

Zamknął i brodę schował w kołnierz, a ręce wetknął napowrót w kieszenie. Skulone ramiona i pocieranie nogi o nogę wskazywały wyraźnie, że mu zimno nie żartem dokucza.

— Panie Marcel — mruknął jeden z niecierpliwiejących się kompanów—dokąd pan tu będziesz stajał?

— Albo co?

— Chodźmy na Mostową... tam jeszcze otwarte...

— Nie mam pieniędzy.

— Fracha! Abramek zakredytuje. Wie przecie, że ma z porządnymi osobami do czynienia!

Kozik nie odpowiadał, wpadłszy w zadumę głęboką, a od chwili do chwili dreszcz napróżno powstrzymywany, wstrząsał nim całym.

Nagle wytknął brodę z kołnierza i obrócił na mnie to szczególne, szklane spojrzenie, jakie już dawniej u niego zauważyłem.

— A tamta gałąź—szepnął tajemniczo—wie pan... tamta gałąź na jabłoni...

— I cóż się z nią stało?

— Spadła.

Potarł plecami o słup i dodał ciszej jeszcze, jakby do siebie tylko:

— Gdyby nie spadła, to, kto wie...

— Więc jakże? Idziemy czy nie idziemy? — zawołał chrypliwie towarzyszy, na dobre już zniecierpliwiony.

— Idziemy. Dobranoc, panie akademiku...

I poszli.

Wiatr podniósł ze środka ulicy tuman śniegu, i rzucił w ślad za odchodzącymi, zakrywając mi ich zupełnie przed wzrokiem...

dział-surogatem konsystorza. Translokowani wikariusze: ks. Feliks Kuropatwiński z Cerekwi do Bielin, ks. Józef Kiepas z filii Rytwiany do Cerekwi, ks. Adam Zieliński z Radomia do Gór wysokich, ks. Teodor Pajęczkowski z Iłży na drugiego wikariusza w Odrowążu, ks. Edward Ellert z Iwanisk do filii Rytwiany, ks. Antoni Grudziński z Kłwowa do Iłży. Uwolniony z zamieszkania w Wysokiem Kole ks. Franciszek Zardecki, mianowany został wikariuszem parafii Wierzbica, uwolniony z zamieszkania w Cesarstwie ks. Konstanty Piwarski, z prawem pełnienia obowiązków duchownych przyjęty został do djecezji. Przeniesieni administratorowie parafii: ks. Antoni Lech z Chelma do Zagnańska, ks. Saturnin Kaczorowski z Nieznamierowic do Wiazownicy, ks. Władysław Zalewski z Regowa do Chelnie. Posunięty na administratora parafii Malice ks. Gabriel Czerwiński, wikariusz parafii św. Pawła w Sandomierzu. Zmarli: ks. Stanisław Świątkiewicz, administrator parafii Zagnańsk; ks. Antoni Jardel, administrator parafii Skórkowice; ks. Walenty Pelanski, administrator parafii Tezów.

W *Dzienniku warszawskim* czytamy: „Onegdaj dnia 16-go o godzinie 7-ej min. 40 rano w cytadeli warszawskiej spełniona została kara śmierci z wyroku warszawskiego wojennego sądu okręgowego na 4-ech osobach skazanych za przestępstwa polityczne: Stanisławie Kunickim, Piotrze Bardowskim, Michale Ossowskim i Janie Pietrusińskim.

P. Dobrosław Kleyna, b. adjunkt Banku polskiego, mianowany został adwokatem przysięgłym.

== Z literatury.

* Nakładem redakcji *Biblioteki umiejętności prawnych* wyszła obszerniejsza rozprawa p. J. Kirsztowa Prawnickiego p. n. „Kredyt włościański”.

* Ilustracje nasze coraz żywiej starają się utrzymać związek z bieżącą chwilą i stawać jej odzwierciedleniem, co im tylko za zaletę poczytać można, gdyż z istoty dziennikarstwa wynika, iż winno się zajmować tem przedewszystkiem, co bieżąca chwila wprowadza na porządek dzienny.

Kłosom w najświeższym numerze przedmiotu do ilustracji okolicznościowych dostarczył pobyt Kraszewskiego w San Remo, dwóchsetne przedstawienie „Pana Twardowskiego” i stulecie istnienia baletu w Warszawie oraz półwiekowy jubileusz straży ogniowej warszawskiej.

* W ostatnich czasach roznosiciele uliczni sprzedawali za bezcen liczne egzemplarze „Słownika prawniczego łacińsko-polskiego”, tak że za parę złotych można było nabyć to dzieło kosztujące w handlu księgarskim kilka rubli.

Zwrócili na to uwagę niektóre pisma, a mianowicie *Gazeta polska*, ubolewając, że cenne to wydawnictwo spotkał znowu taki sam los, jak dzieła lekaarskie prof. dra Girsztowta.

Tymczasem okazuje się, że przyczyna tego jest zupełnie inna, a mianowicie ktoś do tego nieupoważniony, sprzedał bezprawnie znaczną liczbę tomów jednemu z tutejszych antykwaryuszów i tym sposobem nagle cena tego wydawnictwa tak obniżona została.

Przeciwko nieuprawnionemu sprzedawcy wytoczono sprawę karną.

* Aż dwa zbiorki poezji ukazały się w Samborzu, oba wyszły z pod pióra jednego autora, który nazwisko swe zachował w tajemnicy, a na pastwę krytyków oddał tylko imię—Stefan.

Jeden z tych zbiorów nosi nazwę „Pamiętki z Budapesztu” i wyszedł już z datą r. b. z drukarni J. Czajńskiego w Gródku, drugi, wydrukowany na miejscach czełkoni Szwarc i Trojana, z datą r. z. ukazał się p. n. „Sonety bałkańskie”.

W „Pamiętce” autor z całym poetycznym zachwytem mówi o narodzie i kraju węgierskim i w tym mądarskim zapale nawet pojedynczym ustępom zbioru daje węgierskie napisy.

„Sonety” są raptularzem wspomnień z podróży odbytej w roku 1883-im przez Bułgarię do Konstantynopola.

== Z teatru i muzyki.

* W teatrze Rozmaitości odbyły się dziś próby generalne z dwóch jednoaktowych utworów: biuletu francuskiej Emila Najaca „Czy pani przyjmuję?” i komedji niemieckiej Holpeina „Model bohaterki”. Obie te sztuki wystawione zostaną pierwszy raz w dniu jutrzejszym.

W wykonaniu pierwszej wezmą udział: pani Lebrunowa i p. Sobiesław, w „Modelu bohaterki” zaś wystąpią panna Marezłówna, tudzież pp. Prażmowski i Tatarkiewicz.

Programu widowiska jutrzejszego dopełni oryginalna komedia p. Tripplinówny „Hrabia rejent”.

Premjery jutrzejsze teatru Rozmaitości powtórzone zostaną w poniedziałek.

* W salach reutowych połączonych z salą tea-

tru Wielkiego odbędzie się jutro piąty w karnawale bieżącym bal maskowy.

Zabawę urozmaici jednoaktowa krótkowilla z francuskiego „Pani doktor i pan szwaczka”, która odegrana zostanie o północy na scenie teatru Rozmaitości.

* Żółkowski nie opuszcza łóżka.

Do cierpień artretycznych przyłączyło się jeszcze zapalenie oka.

Wszystko to nie wroży prędkiego powrotu znakomitego artysty na scenę.

* Marcelina Sembrich-Kochańska objawiła chęć przybycia w bieżącym sezonie na kilka występów gościnnych do Warszawy.

Artystka przedzila strony interesowane, że warunki jej dla teatru warszawskiego będą o wiele skromniejsze od stawianych za granicą.

Układy zatem ze znakomitą śpiewaczką przyjdą prawdopodobnie do skutku.

== Konkurs Tygodnika ilustrowanego.

Proszeni jesteśmy przez redakcję *Tygodnika ilustrowanego* o podanie dosłowne warunków konkursu, ogłoszonego przez to pismo, już w nrze 236 przytoczonych przez nas w streszczeniu.

„Pragnę choć drobną zachętą przyczynić się do ożywienia ruchu w piśmiennictwie krajowym—piszą wydawcy *Tygodnika*—a może nawet do rozbudzenia nowych talentów, ogłaszamy niniejszem dwa następujące konkursy literackie.

Pierwszy: na napisanie nowelki lub szkicu historycznego.

Drugi: na napisanie wiersza o kobiecie, przez kobietę.

Nowelka, treści historycznej, obyczajowej albo społecznej, podobnie jak szkice historyczny, z dowolnej epoki dziejów krajowych, wybrany, obejmować powinny od 600 do 1000 wierszy druku.

Objętość poezji przenosić nie powinna 150 do 200 wierszy.

Z nadesłanych utworów skład redakcji *Tygodnika ilustrowanego* wybierze w każdym z wymienionych wyżej rodzajów po trzy celniejsze, które wydrukowane będą w naszym piśmie, z zapewnieniem ich autorom lub autorkom zwykłego honorarium.

Uznanie wreszcie jednego z owych trzech wydrukowanych z każdego działu za najlepszy, a tem samem zakwalifikowanie go do nagrody, pozostawione będzie samej publiczności.

Zaraz po wydrukowaniu sześciu prac przez redakcję wybranych, każdy z prenumeratorów *Tygodnika* otrzyma odpowiedni kupon, na którym wypisze tylko tytuł nowelki, szkicu lub wiersza, uznanego przez siebie za najlepszy i kartkę odeszłą napowrót do redakcji *Tygodnika*, ta zaś, po obliczeniu kartek, przysza nagrodę temu utworowi, który największą ilość głosów pozyska.

Plebiscyt taki, po raz pierwszy w piśmiennictwie naszym praktykowany, w każdym razie stanowić będzie ciekawą i pożądaną wskazówkę gustu publiczności.

Będzie to rodzaj wyborów podwójnych, znanych w rządach parlamentarnych, w których rola wyborców pierwotnych przypadnie redakcji, ostatecznych zaś publiczności.

Termin nadsyłania utworów konkursowych oznacza się do 30-go kwietnia r. b., przy zachowaniu zwykłych warunków, to jest załączeniu nazwisk i adresów autorów czy autorek w osobnych zapieczętowanych kopertach.

Każdy przytem utwór powinien być opatrzony w dowolnie obrane godło, które i na kopercie opieczętowanej powtórzyć należy.

Nagroda za nowelkę albo szkic historyczny wyniesie rs. 150;

za wiersz podanej wyżej treści rs. 75.”

== Na kasę Mianowskiego.

Dowiadujemy się, że zarząd kasy Mianowskiego uzyskał pozwolenie władzy wyższej na urządzenie w Warszawie szeregu odczytów, z których dochód obracany będzie na zasilenie tej instytucji i na poparcie wydawnictwa *Pamiętnika fizjograficznego*.

Odczytów zapowiadanych jest w ogóle dziesięć; wypowiedziane one będą podczas nadchodzącego postu w jednej z sal publicznych w Warszawie.

Treścią wszystkich prawie prelekcji będzie elektryczność; odczyty demontrowane będą doświadczeniami.

Pierwszy odczyt wypowie p. Dziewulski „O źródłach elektryczności”, następnie wypełnią pp. Boguski „O związku pomiędzy pracą chemiczną a elektryczną”, Milicer „O galwanoplastyce”, Dziewulski „O świetle elektrycznym”, Stanisław Kramsztyk „O elektromagnetyzmie i jego zastosowaniu”, Dziewulski „O maszynach dynamoelektrycznych”, dr Jędrzejewicz „O elektryczności powietrza”, dr Dobrzycki „Elektryczność zwierzęca i zastosowanie elektryczności w medycynie” i wreszcie p. Kozłowski za-

mknie szereg prelekcji dwoma odczytami, których przedmiotem będzie „Historja przemysłu górniczego w Polsce”.

== Ze spółek spożywczych.

W dniu jutrzejszym odbędzie się narada komisji związku spółek spożywczych, celem ostatecznego porozumienia się co do warunków handlowych, na jakich związek ma funkcjonować.

Dowiadujemy się, że oprócz własnych dwóch projektów, między którymi nastąpi wybór, komisja otrzymała też oferty osób prywatnych, pragnących założyć składy towarowe wyłącznie na potrzeby stowarzyszeń.

Widocznie kupcy pojmują swój interes, skoro sami deklarują się na podobną specjalizację handlu.

W przyszłym miesiącu związek ma otrzymać ostateczną organizację.

== Nowa fabryka.

Słyszeliśmy, iż w gronie kilku naszych finansistów powstał projekt założenia w kraju specjalnej fabryki nici.

Projektodawcy przypuszczają, iż zakład tego rodzaju miałby u nas większe powodzenie, nie odczuwając konkurencji.

Projekt ma być wkrótce rozstrzygnięty, fabryka zaś będzie wzniesiona na większą skalę.

Kierownikiem, rozumie się, byłby początkowo cudzoziemiec.

== Nowe szybkowarki.

Jeden z tutejszych blacharzy sporządził nowy rodzaj maszynki do zagotowywania wody lub innych płodów.

Odnaczają się one tem, że nie potrzebują żadnego osobnego materiału opałowego, gdyż przytwierdza się je za pomocą odpowiedniego przyrządu nad szkiełkiem każdej zwykłej lampy naftowej, używanej do oświetlania pokoju.

Maszynka ta zupełnie nie przeszkadza zwyklemu przeznaczeniu lampy, a można z łatwością dwie lub nawet trzy szklanki wody zagotować, bez najmniejszego kosztu w przeciągu 10—15 minut.

W Warszawie jest ta rzecz nowością, we Lwowie zaś, gdzie maszynki te właściwie wynalezione zostały, cieszą się one już od roku wielkiem rozpowszechnieniem i uznaniem.

== Dalsze roboty.

Z wiosną mają być w dalszym ciągu prowadzone roboty restauracyjne w kościele dominikańskim.

Dokonanie ich zależnem jest wszakże od funduszów, których kościół ten nie posiada i czerpie je jedynie z ofiar pobożnych.

== Oczyszczanie ulic.

Wywożenie śniegu z ulic pryncypalniejszych odbywa się dość energicznie.

Ulica Senatorska, Miodowa i kilka innych już w znacznej części są wolne od śniegu.

== Dziwna teoria.

Pewien piwowar tutejszy doszedł do wniosku, że wszystkie stałe pokarmy skracają życie i rujną zdrowie, jedynie więc tylko płyny, które nie wymagają żucia zębami winny stanowić pożywienie człowieka.

W myśl tej teorii, niepopartej zresztą żadnymi argumentami, piwowar nasz już od pięciu miesięcy żywi się wyłącznie płynnymi pokarmami.

Pije więc nader mocne buljony, mleko, wino, wódkę, wreszcie ogromną ilość piwa własnej produkcji.

Wszystkim zaś opowiada, że czuje się zdrowym bardziej niż kiedykolwiek a na siłach nic nie stracił.

Chociaż pan * swoją teorię usiłuje narzucić wielu osobom, dotychczas jednak, o ile nam wiadomo, zwolenników nie zyskał.

== Kradzieże.

Na Wołowej skradziono z wozu skóry z garbarni Temle- ra wartości 100 rs.—Na Zielnej pod nrem 26-ym w mieszkaniu Opolskiego i Stanisławskiego spełniono kradzież garderoby i gotówki w sumie 162 rs.—Na Czerniakowskiej pod nrem 57-ym Piotrowi Tarnowskiemu skradziono różne przedmioty wartości paruset rubli.

== Przejechania.

Na Podwalu dorożka nr 322 przejechała Anielę Erenhejtową, która uległa niebezpiecznym obrażeniom na całym ciele.

Na Krakowskim-Przedmieściu dorożkarz nr 314 uderzył dysłem w głowę jednego z pasażerów tramwajowych, który otrzymał bolesną ranę.

== W tańcu.

Nocy wczorajszej w sali tanecznej na Pradze Jan Węgorzewski, oficjalista fabryczny, tańcząc mazurą, upadł tak nieszczęśliwie, iż złamał nogę, a nadto głową uderzył o hak tkwiący w ścianie przy firankach.

Poniósł on ciężką ranę i życiu jego grozi niebezpieczeństwo.

== Napad.

Nocy wczorajszej na Antoniego Gizaczyńskiego i Tomasza Knoch, powracających ze Szmulowizny, napadło czterech drabów.

Napadnięci stawili zacięty opór i pomimo przeważającej liczby rabusiów zdołali się od nich uwolnić.

Knoch jednak w walce tej utracił oko, które mu jeden z łotrów wybił uderzeniem pięści.

= Podpalenie.

W dniu wczorajszym na Twardej pod nrem 18-ym w podwórzu zapalono słomę w komórkach.

Ogień natychmiast ugaszono.

Przyczyną pożaru było podpalenie.

= Przedstawienie amatorskie.

W Łodzi odbyło się pierwsze z zapowiedzianych sześciu przedstawień teatralnych na urządzenie przytułków dla biednych.

Powiodło ono się najzupełniej i dało czystego dochodu około 500 rs.

Na ten sam cel dany będzie jeszcze pięć widowisk teatralnych, a mianowicie trzy polskie i dwa niemieckie.

= Koncert amatorski.

Donoszą nam z Lublina, iż w początku przyszłego miesiąca odbędzie się tam koncert amatorski, wokalnie-muzykalny na korzyść niezamożnych uczniów miejscowego gimnazjum.

Urządzeniem koncertu zajmuje się jeden z miejscowych nauczycieli muzyki.

= Szkoła realna.

W Żytomierzu, jak donosi miejscowy dziennik *Wolyn*, rada miejska postanowiła prosić wyższe władze o otwarcie w tem mieście szkoły realnej, której brak mocno daje się odczuwać.

Na cel ten miasto ofiaruje rs. 5,000 na przeróbkę gmachu pozostałego po żydowskim instytucie nauczycielskim oraz tyleż stałej zapomogi rocznej na utrzymanie szkoły.

= Sanna w Lublinie.

Kto pragnie użyć dobrej sanny, niech przybędzie do Lublina.

Obfite spadłe śniegi, w części zmiecione z trotuarów na środek ulic, sformowały grube warstwy, które przez jazdę potworzyły doły i góry, a używający szlichtady doznają rozmaitych wstrząśnień; zaś trotuary z wyżłobieniami w części bezśnieżne, lub też z przymarzniętym śniegiem, stanowią pułapki dla przechodniów.

O uprzątnięciu śniegów nikt tutaj nie myśli, pozostawiając te funkcje naturze, która jak dała, tak znów z czasem zabierze śniegi.

= Obojętność.

Miasteczko Staszów, liczące przeszło 6,000 ludności, prenumeruje na pocztę tylko 13 egzemplarzy pism polskich.

Większej obojętności dla piśmiennictwa trudno byłoby gdzie znaleźć...

Trzeba jednak dodać, iż w liczbie mieszkańców Staszowa znajduje się 4,457 żydów i 1,814 chrześcijan.

= Ścisłość.

Niektóre sądy gminne wyróżniają się niezwykle ścisłością przy wydawaniu wyroków.

Gaz. lubelska przytacza jako przykład następujący wyrok:

„Oskarżonego, dostatecznie rozwiniętego X., za ścięcie zasadzonej i rosnącej z polecenia władzy (*sic*) na polach należących do G. dużej brzozy, wysokości 15 łokci, grubości 13 cali, sąd gminny skazuje na karę pieniężną w ilości 15 rs. na rzecz funduszów gminnych, oraz obowiązuje tegoż X. zasadzić nową zdrową brzozę i doglądać, ażeby takowa przyjęła się dobrze i wyrosła do wysokości 15 łokci”.

Ścisłość istotnie zdumiewająca.

= Zakażenie krwi.

Z miasta powiatowego Turku donoszą nam o smutnym wypadku, jaki stał się powodem śmierci powszechnie szanowanego lekarza tamtejszego dra Bielińskiego.

Dr. B. przed paru tygodniami, zapalając cygaro, sparzył się mocno łebkiem od zapalki, spadł mu na dłoń prawej ręki.

Jakkolwiek oparzenie było bolesne, lekarz nie zwracał na nie uwagi, przestając na użytku jakiegos środka kojącego ból.

Tymczasem w parę dni później ręka poczęła puchnąć i dr. B. dostał gorączki.

Miejscowi dwaj koledzy lekarza nie mogąc nie poradzić, wezwali telegraficznie dwóch doktorów z Kalisza.

Na odbytem konsylium stwierdzono zakażenie krwi i szybko posuwającą się gangrenę.

Chociaż amputacja ręki dawała niepewne rezultaty, zdecydowano się na nią, lecz chory stanowczo się sprzeciwił operacji.

W parę dni później dr Bieliński życie zakończył.

= Wypadek na lodzie.

W tych dniach na ślizgawce Towarzystwa wioślarskiego w Płocku, jeden ze ślizgających się wojskowych, przypadkowo uderzył żywą dziesięcioletnią ucznia tak silnie w twarz, że mu nietylko zęby wybił, lecz spowodował jeszcze pęknięcie podniebienia.

Lekarze nie mają nadziei wyleczenia nieszczęśliwego chłopca, przepowiadając mu zaledwie kilka dni jeszcze życia, wśród strasznych cierpień.

Jest on synem rejenta G. z Rypina.

ZE ŚWIATA.

× **We Lwowie** odczyt dra Karpelesa o Heinem zgrozmił dość liczną publiczność, przeważnie złożoną z izraelitów. Autor usiłował wykazać cytatami z dzieł Heinego i ustępami z jego listów, że nie był on nieprzyjacielem Polaków, jakby sądzić należało z paszkwili „Krapuliński und Waschlapski”.

× **Romuald Younga**, b. oficer piątego pułku ułanów wojsk polskich, zmarł d. 24-go b. m. w Chopach, w Galicji, w wieku lat 81.

× **W Buenos i Ayres**, jak się dowiadujemy z listu prywatnego, zmarł rodak nasz, Józef Kurzeniecki, urodzony w Stanach Zjednoczonych z ojca wychodźcy i matki polki, kreolki. Zmarły był doktorem medycyny i znanym w literaturze hiszpańskiej z kilku prac specjalnych. Część znacznego majątku zapisał na instytut siostr miłosierdzia, które w Buenos Ayres utrzymują zakład wychowawczy.

× **300-letni jubileusz „Staupigij” lwowskiej** rozpoczął się we czwartek d. 28-go b. m. we Lwowie solennem nabożeństwem w cerkwi wołoskiej, które celebrował ks. metropolita Sembratowicz w asystencji ks. biskupa Pelesza. Wieczorem z tej okazji odbyło się zebranie w sali „Domu narodowego”.

× **Na miejscu spalonego „Ringtheatru” wiedeńskiego** wystawiono t. zw. „Stiftungshaus”. Instytucję tę oddano d. 26-go b. m. do użytku publiczności. Ceremonji tej dokonał sam cesarz Franciszek Józef.

× **Edmund Michalovicz**, węgier, napisał operę p. n. „Hagbarth i Signe”, którą wystawiono z wielkim powodzeniem w teatrze peszteńskim.

× **Hr. Widmann-Sedlnicki**, b. minister austriacki, zmarł w Wiedniu d. 25-go b. m.

× **Ks. Wilhelm pruski** zajmuje się w chwilach wolnych malarstwem. Wykonał on obecnie akwarelę, którą *Deutsche Illustrirte Zeitung* pomieściła w swoich szpaltach. Treść tego obrazka stanowi scena na morzu.

× **Ks. Matylda i hurn i Taxis**, siedmiesięcioletnia staruszka, dokonała dni swoich w Meranie d. 23-go b. m.

× **Strasliwa tragedia rodzinna** rozegrała się w tych dniach w Breście. Przed sądami przysięgłymi stał jakiś Franciszek Paul, który, nie mogąc dalej patrzeć na nędzę swojej żony i dzieci, postanowił odebrać sobie i rodzinie swojej dokuczające im życie. W tym celu udał się z całym swoim domem nad morze i rzucił się wraz z żoną i dziećmi do wody. Utonęli wszyscy; jęgo tylko wyratowali rybacy. Sądy przysięgłe skazały biedaka, choć prosił się o karę śmierci, na dożywotnie więzienie.

× **Ludwik bawarski** nie przestaje bawić się po swojemu mimo widma bankructwa, które zakłucha ostatnimi czasy spokój jego życia poetycznego. Obecnie używa sobie król przejażdżek sankami po górach w okolicy swojego zamku w Linderhof. Nocni wędrowcy spotykają się nagle z dziwnym zjawiskiem. Z jakiegoś parowu wypływają cicho, jak wóz duchów z baśni, złote saneczki króla, pokryte złotym baldachimem i oświecone wewnątrz blademi, magicznemi blaskami. W saneczkach, postaci ląbedzia z rozpiętymi skrzydłami, leży król-poeta na niebieskich poduszkach, bladej, piękny, o dziwnie rozmarzonych oczach, które spozierają tesknienie w dal. Wędrowcy żegnają się przed tem zjawiskiem, jak przed czymś nadprzyrodzonym.

× **W Londynie** przebywa od dłuższego czasu książę Józef Bernard Ferreira, bliski kuzyn zmarłego króla portugalskiego. Nie wiadomo nie o tym księciu „krwi” i nie zajmowanoby się nim dotąd, gdyby nie proces, który mu jakiś kupiec wytoczył za marny dług, wynoszący 28 funtów sterlingów. Książę stał się przed sądem i oświadczył, że żyje już od wielu lat tylko z przedmiotami, które mu rodzina portugalska nadsyła. Wprawdzie posiada jakieś winnice w Oporto, lecz te przynoszą mu tak mało, że pokrywają zaledwie koszt nakładu. Mieszka on po królewsku, w przepysznym urządzonym domku, lecz najdrobniejszy sprzęt w tem schronisku upadłej wielkości nie należy już do niego, bo obłożony jest aresztem. Nie pasterzy to książę krwi ostatnich czasów, któremu niedostatek zajrzał w oczy.

× **Spuszczona żebraczka**. W Londynie zmarła w tych dniach 70-letnia żebraczka, Amy Girtton, która w zimie i w lecie przemieszkowała w wilgotnej, ciemnej izdebce, a pożywienie jej składało się jedynie z resztek zupy, które jej ofiarowywali sąsiedzi. Po śmierci staruszki zabrano do zakładu dezynfekcyjnego napół zgnily siennik, na którym zmarła, a służba znalazła w nim banknoty i złote monety w ilości 8,000 funtów sterlingów (około 80,000 rs.). Przed kilku miesiącami żebraczka proponowała jednemu z poliemenów, iż mu zapisze 500 funtów sterlingów, jeżeli się podejmie rozciągnąć nad nią opiekę, aby ją kto nie zamordował i nie zrabował. Policjant uważał propozycję tę za żart.

Nekrologja.

† **S. p. Karolina z Tucznowiczów Filatyn**, po długiej chorobie, opatrzona św. sakramentami, zakończyła życie w dniu 29-ym stycznia r. b., przeżywszy lat 70. W smutku pozostały syn zaprasza życzliwych i znajomych na wyprowadzenie zwłok w niedzielę, tj. dnia 31-go b. m., o godzinie 4-iej po południu z kościoła Panny Marji na Nowem Mieście na cmentarz powązkowski. Nabożeństwo żałobne odbędzie się w poniedziałek, to jest dnia 1 lutego r. b., o godzinie 10-tej zrana w tymże kościele. —394—

† **S. p. Zosia Kossakowska**, córka Konstantego i Marji z Tchorzewskich, przeżywszy rok i dwa miesiące, zmarła dnia 29-go stycznia 1886 roku. Rodzice zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski w niedzielę, to jest dnia 31-go stycznia, o godzinie 3-iej po południu, z domu przy ulicy Nowogrodzkiej № 33 stary. —374—

† **S. p. Jadwinia Szczecińska**, córka Henryka i Jadwigi z Krupeckich, przeżywszy 3 miesiące, zmarła w dniu 29 stycznia r. b. Rodzice zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski w niedzielę, to jest dnia 31-go stycznia r. b., o godzinie 2-iej po południu, z domu przy ulicy Daniłowiczowskiej № 10. —398—

† **S. p. Jan Jaroszewicz**, emeryt, po długiej i ciężkiej chorobie przeniósł się do wieczności, przeżywszy lat 85. Pozostali: córki, zięciowie i wnuki zapraszają krewnych i znajomych na wyprowadzenie zwłok z kaplicy przy kościele ewangelicko-reformowanym na cmentarz tegoż wyznania w niedzielę, to jest dnia 31-go stycznia, o godzinie 2-iej po południu. —391—

† W poniedziałek, to jest dnia 1-go lutego r. b., o godzinie 10-iej zrana, w kościele Przemienienia Pańskiego przy ulicy Miodowej, odbędzie się żałobne nabożeństwo, jako w wigilję imienia ukochanej córki naszej s. p. Marji z Babczyńskich **Sikorskiej**, jako też i za duszę jej małżonka s. p. Juliana **Sikorskiego**, adwokata, na które zapraszamy serdecznie krewnych, przyjaciół i życzliwych. —384—

Z Cesarstwa.

„Artykuł zamieszczony w *Journal de St. Pétersbourg*, a podpisany przez rosyjskiego dyplomata, świadczy, że jakiegokolwiek opinie przeważają w społeczeństwie rosyjskiem co do przyszłych losów Konstantynopola, to jednak dyplomacja rosyjska za poprzedniego panowania nie miała żadnych egoistycznych widoków na to miasto, ani też na rozścielający się u jego stóp półwysep bałkański — tak pisze *Nowoje wremja*, i mówi dalej: Książę Gorcezakow, stojący zawsze po stronie przymierza z Francją, wkrótce po podpisaniu traktatu paryskiego wszedł w porozumienie z dyplomatami Napoleona III-go co do wspólnej akcji na Wschodzie. Ostatecznym celem zawiązywanego, ale wciąż rozprzegającego się w skutek błędów polityki francuskiej przymierza, było nadanie niezależności narodom bałkańskim, każdemu w jego naturalnych granicach, ustanowienie między nimi federacji i ogłoszenie Konstantynopola wolnym miastem. A pomimo to nikt w całej Europie, nie wyłączając nawet i Francji, nie wierzył w bezinteresowność dyplomacji rosyjskiej, wszyscy ją posądzali o czarne zamiary, co też widocznem było w czasie ostatniej naszej wojny z Turcją i na kongresie berlińskim. Ale na kongresie i w czasie jaki upłynął od kongresu, wyszło na jaw jeszcze coś innego: zarzucając Rosji zamiar zawładnięcia półwyspem bałkańskim i perłą europejskiego Wschodu, Konstantynopolem, i udając jakoby broniły państwa ottomańskiego przeciw zaboreczym zamiarom Rosji, prawie wszystkie mocarstwa zachodnio-europejskie oderwały po karwału Turcji. Brali po kolei, jedni Bošnję i Hercegowinę, tamci wyspę Cypr, owi znów Tunis, Egipt, albo wybrzeża morza Czerwonego. Rabunek odbywał się w oczach wszystkich; Rosja mileżała, gdy rabunek odbywał się na kresach cesarstwa ottomańskiego, mniej lub więcej oddalonych od naszych granic. Zachodzi pytanie, czy wobec takiego rozszerzania cesarstwa ottomańskiego przez samych jego obrońców, nie czas aby dyplomacja rosyjska zmieniła cokolwiek swój program. Czy nie czas przynajmniej na to, aby w jego uzupełnieniu wskazać jej carstwu tak rozbójniczo broniącym Turcji te jej części, które Rosja uważa za nietykalne. Nareszcie, czy nie korzystniej będzie dla Rosji przyłączyć się do opiekunów Turcji, choćby dlatego tylko, aby bronić Bułgarji i Konstantynopola.”

Sprawa Grecji zajmuje w danej chwili pierwszym miejscem w rządzie będących na porządku dziennym kwestyj politycznych. Zajmują się też nią *Petersburskija wiadomości*, które między innemi piszą: „Lord Salisbury wszelkimi siłami opiera się przejściu Krety w ręce greckie i obawiając się stracić tam grunt do stworzenia nowego Cypru, powziął nawet nowsze postanowienie stłumić w zarodku wszelki nieprzyjazny ruch statków greckich i zwrócić prze-

ciw nim angielską eskadrę morza Śródziemnego." Ale właśnie wobec tego następcza nam się dogodna sposobność pozyskać sympatję Grecji i sparaliżować na jednej z najważniejszych dla Anglii pozycji urzędniczymi jej tajemnych egoistycznych zamiarów. Jeżeli Anglja odmawia teraz swojej opieki grekom, jeżeli zapomniła o ideałach takich swoich synów jak Byron, to dla naszej polityki taka zmiana frontu może tylko być na rękę, tem więcej, że tylko wypadkowe okoliczności odrywały naszą dyplomację kiedy niekiedy od tradycyjnej misji Rosji, opiekowania się zarówno bez różnicy wszystkimi chrześcijańskimi narodowościami półwyspu bałkańskiego. Nawet nasz brukselski *Nord*, polemizując przeciw oświadczeniu jednej z francuskich gazet (*Rép. franç.*), jakoby grecy zupełnie rozczarowali się co do Rosji i uznawali to, że po Rosji niczego spodziewać się nie mogą—bardzo słuszną robi uwagę, że „Rosja i teraz nie może odjąć swojej sympatii swoim braciom po wierze i przeniewierzyć się swojej polityce tradycyjnej zawsze, zarówno w r. 1821-ym, jak i w 1828, 1854 i 1877-ym, biorącej na uwagę interesa Grecji i narodu greckiego.” Takim zdaje nam się i teraz powinien być rosyjski punkt zapatrywania w tej coraz bardziej zaostrzającej się i pełnej sprzeczności kwestji.

Z ostatniej chwili.

Z Krakowa donoszą, że książę Radziwiłł czyni zabiegi u cesarza Wilhelma o uwolnienie Kraszewskiego.

W sprawie rokowań bułgarsko tureckich, które w Konstantynopolu prowadzi upoważniony do zawarcia umowy minister Canow, donoszą, iż Bułgarja gotowa jest zobowiązać się do dostarczenia każdorazowego Turcji 50—80,000 wojska w razie wojny. W Burgas będzie stała załoga turecka pod rozkazami księcia, który otrzyma tytuł marszałka tureckiego i jako taki przyjmowany będzie w Konstantynopolu. Aby uniknąć potrzeby przywdziania turbanu, książę będzie przy tej sposobności nosił nakrycie głowy tureckiego generała kawalerji, zupełnie podobne do bułgarskiego kółpaka.

Z Paryża zapewniają, że pomiędzy Niemcami i Austrią z jednej a Włochami z drugiej zawartą została tajna umowa, w której mieszczą się warunki przyszłego układu rzeczy na Wschodzie, jaki okazałby się potrzebnym po wojnie, gdyby takowa przeprowadzona być miała. Włochom zapewniono kompensaty terytorjalne.

Książę Mikołaj czarnogórski bawi jeszcze ciągle w Paryżu i miewa częste konferencje z posłem tureckim.

W czwartek sir Hicks Beach w izbie gmin a lord Cranbrook w izbie wyższej oświadczył, iż w skutek głosowania wtorkowego pierwszej izby rząd przesłał królowej swą uchwałę, w skutek której lord Salisbury powołany został przed królową. Rząd nie ogłosi rezultatu przed poniedziałkiem. Obie izby odrzuciły się następnie do tego terminu.

Z rozpraw sejmku pruskiego.

Gdy wzruszenie izby, wywołane znaną już czytelnikom mową czwartkową ks. Bismarka, usmierzyło się, zabrał głos dep. Windthorst.

Złożył on naprzód protest przeciw insynuacji kanclerza, jakoby w parlamencie bronił dażeń rewolucyjnych polaków. Kładł on zawsze silny nacisk na zachowanie dróg i środków prawnych, chwalił tylko wytrwałość polaków w obronie przeciw systemowi rządów pruskich. Nieprawdą jest również, aby mowa usprawiedliwiała zamach Kullmana na kanclerza. Petęł on w parlamencie zamach z oburzeniem, dodał tylko, że w czasach ciężkiego ucisku wyrażają się szaleńcy, dający się porwać do podobnych zbrodni.

Oddział katolicki w ministerjum wyznań został zniesionym nie z powodu swych dążeń polonizacyjnych, ale dlatego, że ministerjum nie mogło znieść wejrzenia katolickiego oka.

Wobec proklamowanych dzisiaj zasad wywłaszczenia, żadna warstwa ludności, żaden tytuł prawny nie są już w Niemczech pewne siebie. Ministerjum Bebla wywłaszczyłoby w ten sposób kanclerza z Schoenhauzena.

Kancelerz motywuje tutaj wydalania potrzebą obrony narodowej, wobec zagranicy zmianą stosunków językowych i wyznaniowych. W takim razie można z równem prawem wypędzić katolików z prowincji nadreńskich lub Westfalji.

Wyznanie polaków jest uprawnione przez króla; mają oni prawo do równej obrony, jak inni poddani. Jak można nazywać zdrajcami polaków, którzy w r. 1870-ym walczyli z nami ramię do ramienia na bohaterskich polach bitwy?

Windthorst opowiada, iż wniosek Achenbacha ułożony został po za kulisami sejmu przez przewodcę nacjonal-liberałów, p. Miquela, i przedstawiony kanclerzowi, który go zatwierdził. Później złagodzone go w izbie. Wśród ogólnej wesołości odczytuje Windthorst pierwotny tekst wniosku.

Uznawać *a priori* nieznane kroki rządu i przyrzekać kredyt na ich wykonanie, to jest parlamentarne *curiosum*. I centrum pragnie bronić niemieckości, ale nie pozwoli nigdy, aby bezradne dzieci i ciężarne kobiety wypędzano za granicę.

Narodowy liberalny dep. Eynern zarzuca Windthorstowi jego odkrycia co do wniosku miquelowskiego. Mówca wie o tem, że ultramontanizm rzymscy niszczyli akta, ale żeby, jak Windthorst, przywłaszczali je sobie, to nowość dla niego! Windthorst z oburzeniem protestuje przeciw podobnej insynuacji i oświadcza, że wniosek Miquela został mu przysłany.

Minister wyznań, p. Gossler, oświadcza, iż oddział katolicki w ministerjum wyznań do r. 1871-go, w którym został zniesiony, po za plecami rządu wydawał rozporządzenia, rozdawał polakom w porozumieniu z biskupami posady i usuwał z archiwum akta, dotąd nieodszukane.

Dep. Wehr z partji państwowej, podobnie jak konserwatysta Rauchhaupt, bronią w długich mowach wydań, motywując je potrzebą obrony przeciw posuwaniu się naprzód i potężnieniu żywiołu polskiego w Prusiech.

Na tem skończyło się posiedzenie czwartkowe. Przebieg obrad wczorajszych w telegramie.

TELEGRAMY

„KURJERA WARSZAWSKIEGO”.

Wiedeń 30-go stycznia.—W Scutari gromadzi się 10,000 wojska tureckiego.

Berlin 30-go stycznia.—Z wczorajszego drugiego wystąpienia ks. Bismarka w sejmie pruskim podnieść należy oświadczenia, iż siła szlachty polskiej musi być złamaną i że proklamacje i listy królewskie monarchów pruskich nie stanowią żadnego tytułu prawnego.

Rzym 30-go stycznia.—W Pallona wskutek oberwania się skały zasypany został pociąg kolei. Maszyna i cztery wagony zgruchotane, konduktor zabity, wiele osób rannych.

Londyn 30-go stycznia.—Królowa powierzyła Gladstonowi utworzenie gabinetu.

Londyn 30-go stycznia.—Wskutek opozycji Hartingtona i przedstawień Chamberlaina, Gladstone zmodyfikował swój program irlandzki. O osobnym parlamencie w Irlandji nateraz mowy nie będzie; przyznany jej zostanie tylko samorząd urzędów lokalnych i reforma w stosunkach posiadłości większej. Parnell ma być zadowolonym z tego wymiaru samorządu.

Londyn 30-go stycznia.—*Times* przepowiada rychłą abdykację króla greckiego.

Londyn 30-go stycznia.—Przybycie eskadry angielskiej na wody kreteńskie oczekiwaniem jest dzisiaj.

Konstantynopol 30-go stycznia.—Jeden pułk bułgarski ma stać załogą stale w Konstantynopolu.

Ateny 30-go stycznia.—Wskutek rozjątrzenia, jakie zapanowało wśród ludności ateńskiej na wiadomość o pokojowym zwrocie w łonie rządu, rząd oświadcza, iż wiadomość była mylną, ponieważ gabinet nie uczynił nic takiego, co by podobne pogłoski usprawiedliwiała.

Belgrad 30-go stycznia.—Rozpoczęcia układów serbsko-bułgarskich o pokój oczekują już w d. 2-im lub 3-im lutego. Mijatowicz odjeżdża dzisiaj do Bukaresztu.

(Ajencja północna.)

Berlin 30-go stycznia.—W dalszym ciągu rozpraw sejmu pruskiego nad wnioskiem Achenbacha oświadczył wczoraj dep. ks. Stablewski, iż nie jest ani dowiedzionem, ani dowiesz się nie da, aby polacy dążyli środkami gwałtownymi do odsunięcia na zachód granic królestwa pruskiego. Nadziei wszakże w odbudowanie Polski nie stracili. Minister spraw wewnętrznych Puttkamer oświadcza: Jeżeli polacy pruscy dążą do wskrzeszenia państwa polskiego, to znaczy, że chcą odłączenia od Prus części kraju, co

nazywa się zdradą stanu. Rząd nie zamierza wyrazić uszczerbku ani językowi ani religji polaków, pragnie usunąć tylko niebezpieczną dla państwa agitację, tudzież bronić się przeciw olbrzymiemu postępowi spolszczenia W. Ks. Poznańskiego i Szlązka. Ks. Bismark polemizuje z wczorajszymi wywodami dep. Windthorsta, zwłaszcza w sprawie odbudowania Polski. Na drodze legalnej jest ono niemożliwem. Następnie zwraca się ks. Bismark do dep. Richtera, który miał wczoraj powiedzieć w parlamencie niemieckim, iż kanclerz zagraża zamachem stanu na wypadek, gdyby parlament odrzucił projekt monopolu wódeczanego. Jeżeli tak było powiedzianem, to powiedziano fałsz. Jeżeli parlament odrzuci monopol wódeczany, kanclerz zaprowadzi w drodze ustawodawstwa krajowego podatek od wódki. Nie ma on nawet zamiaru rozwiązania parlamentu z tego powodu. Następnie odczytał prezydent izby świeżo przedstawiony wniosek partji wolnomyślniej, który żąda dokładnego zbadania wszystkich przedstawień, mających na celu pieczę i utrzymanie żywiołu niemieckiego w prowincjach wschodnich. Dalszy ciąg obrad dzisiaj.

Monachjum 30-go stycznia.—Izba rady państwa uznała, iż sejm nie ma prawa do wyrażania swojej opinii co do traktatu rosyjsko-bawarskiego o wydawaniu przestępców politycznych.

Koburg 30-go stycznia.—Ks. Edyngburski odjechał ztąd wczoraj wieczorem do Darmstadu.

Paryż 30-go stycznia.—Wczoraj w komisji amnestyjnej pojawili się ministrowie Freycinet i Demôle celem złożenia oświadczeń rządu. Ministrowie sprzeciwili się wnioskowi amnestji, wszakże Freycinet zapowiedział dalsze ulaskawienia.

Paryż 30-go stycznia.—Podróż księcia czarnogórskiego do Petersburga nie podlega wątpliwości.

Londyn 30-go stycznia.—Królowa przyjęła podanie o dymisję lorda Salisburego.

Londyn 30-go stycznia.—Wczoraj do godziny 3-ej po południu Gladstone nie został powołany przez królową. Dzisiaj spodziewają się powołania do Osborne tego męża stanu, któremu ma być powierzonym utworzenie gabinetu. Według *Timesa* może nim być tylko Gladstone. Powołanie lorda Salisburego do Osbornu wskazuje, że przyjęcie dymisji gabinetu nie odbyło się bez trudności.

ODPOWIEDZI REDAKCJI

— *Panu A. Sk. z Nowogrodzkiej.*—Czy prawdą jest, że Pasteur podjął się kuracji ks. Bismarka nie wiemy. W pismach zagranicznych dotąd nie znaleźliśmy o tem wzmianki.

GIEŁDA.

Warszawa, d. 30-go stycznia 1886 r.

Za weksle długoterminowe na Berlin żądano 50.36, płacono 50.25, krótkoterminowe 50.20, przy płaconiu 50.15, cokolwiek wyżej niż wczoraj, lecz w bardzo małych sumach.

Na pomniejsze miasta niemieckie 50.17½ i 50.15 płacono za długoterminowe.

Na Londyn 10.16½ bez ruchu.

Na Paryż 40.65, kurs wczorajszy 40.60 płacono.

Na Wiedeń za długoterminowe płacono 80.80, za krótkoterminowe 80.80 i 80.85 płacono, przy żądaniu 81.05.

Papiery bez zmiany, w małym obrocie.

Listy likwidacyjne 90 i 89.

Pożyczka wschodnia 98.85, nominalnie.

Listy zastawne ziemskie serji I-ej 98.90, II-ej, III-ej i IV-ej 98.70, V-ej 96.25, bez ruchu.

Listy miejskie 95.50, 94.25, 94.10, 93.80—93.80 za III-cią płacono.

Obliży 90.60.

Listy łódzkie I-ej serji po 91.50 poszukiwano, II 90.50, III 89.35 w żądaniu.

Akcje bez ruchu. Notowano bankowe: handlowe po 335, dyskontowe 312 w żądaniu, łódzkie po 325 poszukiwane. Ubezpieczeniowe 185. Z fabrycznych starachowickie 80, hutnicze 275 w żądaniu. Za warszawskiej fabryki machin i odlewów 26 płacić chciało. Akcje Zawiercia 250 w żądaniu, płacić chciało 238.

Godzina 12½. Usposobienie niezdecydowane, do syć mocne, kursa końcowe płacono jeszcze.

J. Wł.

Syndyk Ostateczny masy upadłości Hermana Szenmana,
ogłasza niniejszem iż: na zasadzie postanowienia ogólnego zebrania wierzycieli i Sądu Handlowego Warszawskiego odbędzie się: 27 Stycznia (8 Lutego) 1886 r., o g. 11 rano w Wydziale upadłości Sądu Handlowego Warszawskiego, pod Nr 7 przy ulicy Długiej pod kierunkiem Sędziego Komisarza W. L. Szwede, sprzedaż przez publiczną licytację weksli, dokumentów i pretenzji na ogólną sumę **rs. 4522 kop. 35** należącą się od różnych osób, oraz planów domu Nr 1021 w Warszawie; licytacja rozpocznie się od **rs. 30**. Chcący licytować powinni złożyć kancję w ilości **rs. 100**. Oprócz ceny na licytacji postępowej, nabywca uiszcza koszt ogłoszeń i uwiadomień. Dokumenta sprzedawane, ich spis i warunki sprzedaży, można przejrzeć u Adwokata przysięgłego Józefa Karpińskiego pod Nr 22 przy ulicy Nowy-Swiat.—Spis zaś i warunki w Wydziale upadłości Warszawskiego Sądu Handlowego od godz. 10 rano do 2 po południu, u Karpińskiego od 8—9 rano i od 5—7 wieczorem. Warszawa d. 17 (29) Stycznia 1886 r.
210R **Józef Karpiński.**

OSTRZEŻENIE.

Weksel na rs. 500, in blanco, z podpisem Szlamego Pressmanna, zgubiony został dnia 26 Stycznia r. b. Wszystkie inne weksle wystawione przezemnie w różnych bankach są z pieczęciami mego nazwiska, lecz zgubiony był bez pieczęci tylko z podpisem. Ostrzegam zatem aby nikt takowego nie nabywał gdyż nie przedstawia żadnej wartości. 205

Szlamego Pressmann.

Sukno przesłoniczne na damskie kostjomy, 2 i pół łok. szer., po rs. 1.10.
Cheviot wyborowy na cały garnitur męzki, 5 1/2 ł. wszystko rs. 6.50.
Kaszmiry cudowne, najmodniejsze kolory balowe, 2 łok. szer., łokied po 60 i 65 kop.
Atłasy piękne najmodniejsze kolory, po 50 kop.
Brystole wyborowe, cudowne kolory, 2 i pół szerokie, po 1 rs.
Materiały na żakiety w supły najmodniejsze, po cenach nigdzie niebywałych.
Chustki duże **Angorowe** wyborowe, po rs. 4 kop. 50.
Wełniane Materje na suknie podwójnej szerok., po 35 kop.
Krepa ładna, czysto wełniana, podwójnej szerok., po 30 kop.
Kordry tak zwane sławucke, po rs. 3.
Obrusy białe i kolorowe, po rs. 1.10.
Serwety stołowe, duże adamszkowe, pół tuzina rs. 1 kop. 65.
Serwetki deserowe, białe lub kolorowe tuzin rs. 1.10.
Kordry pikowe przesłoniczne rs. 3.15.
Korciaki na damskie suknie, lub dla dzieci 60 kop. łok.
Sztyke płótna **Krajowego** 30 i pół łokcia, za rs. 4.
12 Chustek do nosa, za rs. 1.
Dzwany wyborowe, po rs. 1.75 i 3 rs.
Ręczniki adamszkowe, 2 i pół łok. długie, za 35 kop.
Sienniki wyborowe po rs. 1.25.
Korciaki drukowane wyborowe, 20 k. ł. wszystkie te przedmioty w najlepszym gatunku, sprzedaje się w znanym ze swej taniości **Składzie Fabrycznym Towarów Łokciowych** przy rogu ulic **Dzkiej i Nowolipek** dom Brauna Nr 1, mieszk. 4. 204

Nauka i wychowanie.

Prof. de Préchamps. Młode dwie francuzki nowo przybyłe do umieszczenia. Długa 25.
Włoszki lub osoby dobrze mówiącej po włosku, poszukuje się. Adresy uprasza się składać w kantorze Kurjera Warsz., pod literami P. W. 1564.
Nauczycielka z dyplomem, Marja Molkow, znająca gruntownie język angielski i niemiecki, poszukuje lekcji konwersacji w tych językach. Wspólna 11, m. 9. 1373.
Potrzebna jest gimnazystka dla korepetycji. Sienna 21, mieszk. 4. 1500.
Odwajcarka z zyciem potrzebna na wieś do dwóch chłopczyków. Wiadomość Nowy-Swiat 12, m. 3, do południa. 1503.
Potrzebny jest nauczyciel języka francuzkiego, codziennie od 8 1/2 do 9 1/2 wieczorem lub od 2-jej do 3-jej. Hortensja Nr 2, zał. bankowy. 1474.
Dyplom uznania na Wystawie R. P. Nauki i Sztuki dla Kobiet, J. Swinarskiej. Marszałkowska 123. Zaczynają się kursa krawiecczyzny, strojów, krawatów, koronek malowania na porcelanie. 847

TRAN LEKARSKI
tak żółty naturalny, jakoteż biały na parze oczyszczony, po cenach znacznie niższych, polecają

Składy Materiałów Aptecznych LUDWIKA SPIESSA i SYNA,

Plac Teatralny Nr 464/5, i ulica Marszałkowska Nr 140, obok kościoła PP. Kanoniczek, pomiędzy Świętokrzyską, a placem Zielonym.
Zwracamy uwagę, że jakkolwiek ceny Tranu znacznie spadły z powodu obfitego połowu Dorszów, jednakże artykuł ten nie przestał być pożytecznym do fałszowania innymi substancjami, dla tego za dobroć odpowiadamy wtedy tylko, jeżeli tenże znajduje się we fiaszkach opatrzonych etykietą i kapslem naszej firmy. 16R

Pracownia Gorsetów

specjalnie **krojów paryzkich** utrzymywana przez lat wiele pod firmą **ZOFJA MORAWSKA,**

przy ulicy **NOWY-SWIAT** Nr 60,

ze śmiercią właścicielki przeniesioną została na tą ulicę, kilka domów dalej pod numer **26** stary (28 nowy) **Nowy-Swiat**, trzeci dom od rogu ulicy Foksal, gdzie Owocarnia Michała Loefflera, wprost przystanku tramwajowego.

Pracownia ta jak dotąd tak i nadal będzie się starała jak najakuratniej wykonywać **wygodne gorsety**, specjalnie **kroju paryzkiego**, a dla Pań nie mogących znosić Gorsetów, robi wygodne **Leniuszki** i wyrównywa też figury w razie potrzeby. Dla młodych panienek i dzieci, oprócz Gorsetów, wypracowywa **Szelki** dla prostego trzymania się; przyjmuje też Gorsety do prania i reparaacji. Wszystko starać się będzie wykończyć świeżo i akuracie, **po umiarkowanych cenach**, aby zyskanemu zaufaniu firmy zadość uczynić.

Polecając się względem JW. i WW. Pań uprasza o łaskawe w dalszym ciągu zaszczycanie jej swemi zamówieniami, tak osobiście jak i listownie. 208R

Ubezpieczenia Stypendjalne dla Chłopców.

Przykład: Ojciec, opiekun lub inna osoba ubezpiecza na rzecz chłopca 2-letniego, **stypendjum roczne w ilości 300 rubli**, mające się wypłacać od 18—23 lat życia. Od takiego ubezpieczenia dopłaca się **Towarzystwu Ubezpieczeń „ROSSJA”** premja kwartalna w kwocie rs. 13 kop. 81.

Bliższe szczegóły wyjaśniają broszury, które na żądanie wydaje i rozsyła bezpłatnie Zarząd w **Petersburgu (Wielka Morska Nr 13), Jeneralna Reprezentacja w Warszawie, (Marszałkowska Nr 144),** oraz **Agencji Towarzystwa.**

MASŁO STOŁOWE z Piekar,

znane od lat kilku ze swej wyborowej dobroci, obecnie sprzedaje się w handlach: **S. SIMONA i Braci WRÓBEL**, po niższej cenie, a mianowicie funt k. 50.

P. Śliżyński

rozpoczął wykład 6 tańców salonych i wyucza takowych w 20-kilku lekcyjach. Ulica Królewska Nr 3. 101

NOWO-OTWORZONY

LOMBARD

przez Rząd zatwierdzony,
ul. Królewska Nr 39,

gdzie dawniej było Biuro telegraficzne wprost Giełdy, wydaje **zaliczenia na srebro, złoto i drogie kamienie**. Procent pobiera się miesięcznie, 1% od pożyczki a 1% za przechowanie. Otwarty codziennie od 10 do 4 po południu. 216R

KAUCJONOWANE
Biuro Nauczycielskie

Z. JASIŃSKIEJ,

ulica hr. Berga Nr 6,

w WARSZAWIE,

rekomenduje: Nauczycieli, Nauczycielki, Gwernerów i Bony różnych narodowości i stopni wykształcenia, Osoby na demi-place, na lekcje muzyki i korepetycje. Na zamówienie sprowadza wprost z zagranicy Guwernantki i Bony, na warunkach przystępnych. 206

Rs. 3,000.

Za rs. 3,000 można wejść w posiadanie 1/4 (czwartej części) **Drukarni Nakładowej z kilkoletnim bilansem**. Nadmieniam się przytem że nabywca czwartej tej części drukarni, jeżeli się znać będzie na buchalterji, może sam czynność tę spełniać za odpowiednim honorarjum. — Wiadomości udzieli Biuro Ogłoszeń pp. Rajchman i Fren-dler, w Warszawie, przy ulicy Senator-skiej Nr 18/26. 209R

LICYTACJA

zastawionych i nie prolongowanych ruchomości w Lombardzie, przy ulicy Widok Nr 17 odbędzie się dnia 3 (15) Lutego o godzinie 10 z rana i dni następnych. 207r

Lekcje Tańców

udzielam u siebie i po domach prywatnych. Elekoralna Nr 47. **W. Puchalski.** 202

JAKANIE SIĘ,

seplenienie i inne wady wymowy, łączy gruntownie I-szy austriacki od lat 15 egzystujący **Zakład leczniczy dla chorób mowy**, specjaliści D-ra med. i chir. Cben w **Wiedniu Stadt, Wipplingerstrasse Nr 10.**—Prospekty na żądanie. 214R

Nagrody rs. 25.

Wychodząc z ulicy Przechodniej przez plac Żelaznej-Bramy do Grzybowskiej, zgubiono **złoty Medalion** obsadzony brylantami z uszkiem.—Sumienny i uczciwy znalazca zechce takowy odnieść do p. Ratafi, ulica Grzybowska Nr 12, gdzie otrzyma powyższą nagrodę. 215R

Student uniwersytetu, mający długoletnią **Spratykę**, specjalista języków starożytnych, oraz i matematyki, poszukuje lekcji. Świętokrzyska Nr domu 17. m. 17. 196

Potrzebna młoda polka, znająca francuzki, na demi-place, za mieszkanie, życie, honorarjum. Bielańska 6, m. 14, rano. 1624

Lekcje muzyki u siebie i na mieście udziela nauczycielka z dyplomem Instytutu muzycznego. Bracka 9, mieszkania 2. Józefa Płaskowska. 1626

Potrzebna jest bona niemka do małych dzieci na prowincję. Zgłosić się może: hotel Saski Nr 41, od godziny 6 wieczorem, tylko w Sobotę dnia 30 b. m. i r. 1611

Bony niemki z dobrymi świadectwami, potrzebne są zaraz. Berga Nr 6, m. 8. 1639

Potrzebna jest nauczycielka z patentem z ukończenia pensji, posiadająca język francuzki gruntownie, dla korepetycji z panienką z 4-tej klasy i konwersacji francuzkiej, za mieszkanie i stół. Po bliższe szczegóły zgłosić się można w godzinach do południowych, w Aleje Jerozolimskie Nr 31, mieszkania Nr 6. 1662

Do Podolskiej gubernji potrzebną jest bona młoda rodowita niemka. Wiadomość: Wspólna Nr 16, mieszkania 37, w godzinach od 9-tej do 4-tej. 1649

Posady i prace.

Potrzebna jest polka lub niemka, w średnim wieku, do wyręczania w gospodarstwie i do towarzystwa na spacer. Wymagana jest przyzwoita powierzchowność i porządna garderoba. Wiadomość: Elekoralna 3, mieszkania 1, od 11—12. 1527

Maszynistki podręczne potrzebne do mezbliżkich koszt. Freta 20, m. 24. 1370

Wdowa znająca krój i krawiecczyznę, Wpragnie szyć po domach prywatnych lub na stałe, znająca się także na kuchni. Nowy-Swiat 43, mieszkania 9. 207

Przewózca (bez różnicy wyznań) od lat 12-tu, znajdują stałe zajęcia w fabryce kreplisów. Nalewki 14 nowy. 1554

Uczeń w wieku lat 13—15 potrzebny jest do cukierni. Twarda Nr 4. 1590

Potrzebny czeladnik ślusarski, zdolny na sznity. Ulica Mylina Nr 7. 1471

Ważne dla państwa potrzebujących chwilowo kucharza, który urządza smacznie i elegancko. Podejmuje się obstarunków dla największych i najmniejszych zebrań, a nawet odrobienia jednego półmiska, tu w Warszawie i na wyjazd. Wiadomość tymczasowa Nowomiejska Nr 16, w restauracji u kucharza

Osoba uzdolniona w krawiecczyźnie i kroju, szuka miejsca w domu prywatnym. — Nowy-Swiat 54, mieszk. 12. 1446

Osoba dobrze grająca na fortepianie przyjmuje zamówienia na wieczory tańcujące. Walecików Nr 16, mieszk. Nr 14. 1477

Potrzebna jest zaraz do majątku pod Warszawą gospodyni, przeważnie do hodowli drobiu, zaopatrzona w dobre rekomendacje. Wiadomość ulica Graniczna Nr 8, 1-e piętro od frontu. 1365

Osoba w średnim wieku poszukuje miejsca do zarządu domowym gospodarstwem, u osoby pojedynczej, w Warszawie lub na prowincji. Wiadomość ulica Prózna Nr 5, w dystrybucji. 1343

Potrzebny jest starszy felczer do zakładu dla chorych nieuleczalnych. Wiadomość: Dzielna 30, od 1-szej do 4 po połud. 1499

Podwal № 3, do stróża. 1886 r.